

Holly Hepburn

Geheime liefdes

Het winkeltje van verborgen schatten – deel 2

1

‘Oké, Hope, vertel.’

Het was zondagmiddag en Hope’s zus Charlotte keek haar aan met de vastberaden, nieuwsgierige blik waar de hele familie Henderson maar al te bekend mee was.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Hope, een ongeruste frons op haar gezicht. ‘Waar heb je het over?’

Charlotte pakte de braadslee op het afdruiptrek en begon hem af te drogen. ‘Vertel me waarom je blosjes op je wangen hebt en zo dromerig uit je ogen kijkt. Iets heeft jou gelukkig gemaakt.’ Ze viel even stil en keek Hope nog eens doordringend aan. ‘Of is het soms iemand?’

Hope keek, ineens in paniek, naar de gootsteen vol vuile vaat van de lunch. Charlotte kon niet weten wat ze gisteravond had gedaan, dat kon gewoon niet. Hope wierp snel een blik over haar schouder en keek even of de rest van het gezin hen niet kon horen. Gelukkig leek iedereen naar de tuin te zijn gelopen om van het zonnetje te genieten. Zij en Charlotte waren de enigen in de keuken. ‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei ze, zo zelfverzekerd mogelijk.

‘Volgens mij wel. Je wordt helemaal rood.’

Hope had geen spiegel nodig om te weten dat Charlotte de waarheid sprak. Ze kon haar gezicht voelen gloeien. Had het nog zin om haar scherpzinnige zus om de tuin te proberen te leiden terwijl haar eigen huid haar verried? ‘Komt vast door het warme water.’ Ze knikte totaal niet overtuigend naar het sop op haar handen. ‘En het is hier warm. Heb jij het niet warm?’

Charlotte knikte geruststellend. ‘Ja, het is hier inderdaad warm. Maar het heeft geen zin om mij te proberen af te leiden. Ik ben niet de enige die het is opgevallen.’

Hope vroeg zich voor de zoveelste keer af hoe het zou zijn om bij

een gezin te horen waarin haar privacy wél gerespecteerd zou worden. Ze wist vrij zeker dat hun vader niets aan haar gemerkt zou hebben. En zelfs al was dat wel zo, dan zou hij dat eerder onder vier ogen met haar bespreken en haar daarop voorbereiden met een op het eerste gezicht onschuldig berichtje of belletje. Maar hun moeder dacht er net zo over als Charlotte en hun oudste broer Harry, die maar al te graag zijn neus in Hope's zaken wilde steken. Voordat ze twee jaar geleden weduwe werd, was het niet zo erg geweest en Hope wist dat ze het goed bedoelden. Nu ze weer in York woonde, was het gemakkelijker voor hen om haar in de gaten te houden en meer belangstelling te tonen. En daardoor bloosde ze nu tot aan haar oren en stond ze zich wanhopig af te vragen hoe ze haar zus moest afleiden.

‘Ik ben meer gaan sporten,’ zei ze. ‘Ik denk dat de wandeling van en naar het Emporium me fitter maakt. Misschien komt het daardoor.’

Nu moest Charlotte lachen. ‘Leuk geprobeerd. Ze zeggen dat sporten wonderen kan verrichten, maar ik heb er nooit pretlichtjes in mijn ogen van gekregen.’ Toen Hope niet reageerde, bleef ze even stil en legde ze een hand op haar arm. ‘Luister, ik weet dat het me niets aangaat. Ik vind het gewoon fijn om je gelukkig te zien.’

Hope liet het schuimende sop door de pan klotsen en slaakte een zucht. Op een bepaalde manier ging dit haar zus wel degelijk aan. Haar hele familie, eigenlijk. Zij waren er voor Hope geweest toen alles uiteen was gespat. Toen ze hen nodig had gehad, waren ze er voor haar geweest. Ze hadden haar stevig vastgehouden tijdens de zware periodes... Zou het niet eerlijk zijn om ook de fijne dingen met hen te delen? Maar misschien niet met te veel details, dacht ze, terwijl een herinnering aan gisteravond een heerlijke warmte deed ontluiken in haar buik. Sommige dingen hoefde haar moeder nooit te weten.

‘Als ik het vertel, beloof je het dan niet groter te maken dan het is?’ vroeg ze na een stilte van een paar seconden.

Charlotte keek haar met grote ogen aan. ‘Dat doe ik toch nooit?’

Hope begon te glimlachen, Charlotte stond erom bekend dat ze zich gauw liet meeslepen. ‘Het is nog pril. We hebben maar een paar dates gehad. Je hoeft nog geen vrijgezellenfeest te organiseren.’

‘Beloofd,’ zei Charlotte bloedserieus, voordat ze naar voren leunde. ‘Nou, vertel. Wie is het?’

Hope zag Ciaran McCormack voor zich: de lange professor met de donkere haren in wiens armen ze de nacht had doorgebracht. Met pretlichtjes in zijn grijze ogen en een Iers accent dat de farao’s nog uit hun piramides zou kunnen lokken. Dankzij hem wist ze weer hoe het voelde om het duister te verdrijven door te kussen, te fluisteren en elkaar te verkennen. Ze zou uitgeput moeten zijn, maar ze voelde zich energiekeker dan ooit.

‘Ik heb hem via het werk leren kennen,’ zei ze voorzichtig. ‘Hij helpt me met het onderzoek naar de ring en de brief die we hebben gevonden in het Emporium, die ene uit het puzzeldoosje.’

Het verhaal van de mysterieuze vrouw die haar verloving had verbroken en daarmee het hart van haar geliefde had gebroken in 1923 was een populair onderwerp geweest bij Hope’s familie, net als de manier waarop het was ontdekt: door een vierjarig meisje genaamd Brodie dat bijzonder goed overweg kon met onmogelijk te openen Marokkaanse puzzeldoosjes. Charlotte trok beide wenkbrauwen op toen alles voor haar op zijn plek viel. ‘Toch niet die gast die zijn nichtje heeft geadopteerd?’

‘Nee!’ Hope gooide geschrokken haar handen in de lucht. De zeepbellen vlogen alle kanten op toen ze dacht aan Will Silverwood, die Brodie op een donderdagochtend in mei had meegenomen naar de antiekwinkel om aan de regen te ontsnappen en daar meer had ontdekt dan ze ooit hadden durven dromen. ‘Nee, dat is Will. Hij is juwelier, eigenaar van de grote winkel naast de Shambles. Hij is het niet.’

Charlotte ving een iriserende zwevende zeepbel in haar handpalm. ‘Oké, niet Will dus. Maar heeft hij een naam, die onderzoeksassistent van je?’

Het kon geen kwaad om die vraag te beantwoorden, besloot Hope. Er mochten dan nog geen twee weken zijn verstreken sinds zij en Ciaran aangeschoten in elkaars armen waren beland, sindsdien hadden ze drie heerlijke nachten samen doorgebracht en ze had geen reden om aan te nemen dat dat niet vaker zou gaan gebeuren in de nabije toekomst. Bovendien zou Charlotte haar toch niet met rust

laten totdat ze zijn naam wist. ‘Ciaran McCormack,’ zei Hope, terwijl ze haar best deed om niet te grijnzen. ‘En ik ben eerder zijn onderzoeksassistent dan andersom. Hij is professor egyptologie aan de universiteit.’

‘Een archeoloog,’ zei Charlotte langzaam, alsof ze nog even moest wennen aan dat idee. ‘Ik heb er nog nooit een gezien, behalve op tv dan. Hoe oud is hij? Heeft hij een vreselijke baard?’

‘Nee! Hij is in de veertig, heeft donker haar en zo’n stoppelbaardje dat er bij sommige mannen heel sexy uitziet.’ Hope dacht even na over hoe ze Ciarans stoere uiterlijk het beste kon beschrijven. ‘Hij ziet er echt niet uit als een professor. In elk geval niet zoals die op mijn uni.’

‘Een sexy archeoloog.’ Charlotte beet op haar lip. ‘O mijn god. Hope, je doet het met Indiana Jones!’

‘Charlotte!’ protesteerde Hope. ‘Niet waar!’

‘Zo klinkt het anders wel,’ zei haar zus grijnzend. ‘Heeft hij een grote zweep?’

Hope voelde haar gezicht weer gloeien. ‘Kappen nou!’

Maar Charlotte had het te veel naar haar zin om haar zusje te sparen. ‘Heeft hij je aangeboden om zijn oude artefacten te laten zien? Heeft hij je zo het bed in gekregen?’

‘Daar ga ik niet eens op in,’ antwoordde Hope, terwijl haar zus een poging deed om haar gegiechel te onderdrukken. ‘Weet je zeker dat jij ouder bent dan ik?’

‘Sorry,’ zei Charlotte, die zich na een tijdje herpakte. ‘Hij klinkt als een fijne vent en hij is duidelijk lief voor je. Meer doet er niet toe.’

‘Dank je.’ Ondanks alles trok er een flauwe glimlach aan Hope’s mondhoeken. ‘Hij is echt heel leuk.’

‘Wanneer mogen we hem ontmoeten?’ Charlottes ogen werden groot toen ze iets bedacht. ‘Hé, je kunt hem meenemen naar het feest van mam en pap!’

Hope spoelde de laatste pan om en trok de stop uit de gootsteen. ‘Ja joh. Een verrassingsfeestje voor hun veertigjarig huwelijksfeest is de ideale manier om hem aan de hele familie voor te stellen.’

Charlotte haalde haar schouders op. ‘Dan ontmoet hij ons wel allemaal in één keer.’

‘Nee.’ Hope was vastberaden. ‘Het feestje is al over een maand en zoals ik al zei, is het nog heel pril tussen mij en Ciaran. Het is te vroeg om hem aan de familie voor te stellen.’

‘Flauw.’

‘Nee, realistisch,’ zei Hope, voordat ze van onderwerp probeerde te veranderen. ‘Hoe gaat het eigenlijk met de planning? Moet ik nog iets doen?’

Gelukkig leek Charlotte bereid om het liefdesleven van haar zusje even te laten voor wat het was. In elk geval voorlopig. ‘Volgens mij is alles geregeld. De meeste vrienden van mam en pap kunnen en ze hebben allemaal gezworen om hun mond te houden. Heb je de cateraar nog gevraagd of ze ook veganistische hapjes meenemen?’

Hope knikte. ‘Ja, dat was geen probleem, zeiden ze. Ze nemen ook meer champagne mee: tien extra flessen.’

‘Nou, dan heeft oom Phil ook weer genoeg te drinken,’ zei Charlotte bits. ‘Goed, dus nu hoeven we alleen nog uit te zoeken hoe we...’

Ze hoorde een ritselend geluid van achter de keukendeur komen en stopte ineens met praten. Zij en Hope keken net op tijd op om hun moeder in de deuropening te zien verschijnen.

‘Wat kijken jullie betrapt,’ zei ze, terwijl ze beurtelings naar hen keek. ‘Waar stonden jullie over te smiezen?’

‘Hope’s nieuwe vent,’ antwoordde Charlotte meteen.

Hun moeder keek Hope nieuwsgierig aan. ‘Dus er is toch iemand! Ik ben heel benieuwd. Maar blijf niet de hele middag binnen zitten. Het is hartstikke mooi weer en Harry wil een wandeling gaan maken.’

‘We komen er zo aan,’ zei Hope, die Charlotte later nog wel zou bedanken dat ze haar liefdesleven voor de haaien had gegoooid. ‘Ik heb wel zin in een wandeling.’

Charlotte leek geen spijt te hebben van haar actie toen ze hun moeder naar de tuin volgden. ‘Ik bel je later wel over het feestje,’ mompelde ze. ‘Maar eerst moet ik nog iets heel belangrijks weten.’

‘Oké. Wat dan?’

Haar zus gaf haar een knipoog. ‘Die professor van je. Heeft hij zijn hoed opgehouden?’

Maandag was eigenlijk Hope's vrije dag maar ze ging toch even langs om meneer Young te helpen met de inventaris. De klok van de Minster sloeg negen keer toen ze over High Petergate naar de gele deur van het Ever After Emporium snelde. Ze moest opzij duiken voor de toeristen die nu al door de smalle, zonovergoten straatjes liepen.

'Goedemorgen!' klonk een vrolijke stem en Hope keek op van de koffiebekers en de zak amandelcroissants die ze had meegenomen. Ze zag Iris, de eigenaar van Blooming Dales, bij de prachtige bloemen in de emmers voor de winkel staan. 'Wat kom jij nou doen?'

'Inventaris opnemen,' antwoordde Hope. 'Hoe is het met jou? Fijn weekend gehad?'

'Druk.' Iris vertrok haar gezicht. 'Ik werk me kapot en heb geen tijd meer voor leuke dingen. Soms vraag ik me af of het wel de moeite loont om ondernemer te zijn.'

Hope grinnikte. Ze wist donders goed dat haar vriendin het heerlijk vond om eigen baas te zijn, al was ze geen fan van de vroege tripjes naar de bloemenveiling.

'Maar we praten later wel bij,' zei Iris, terwijl haar gezicht opklaarde. 'Voor de les.'

'Zeker,' antwoordde Hope, er klonk warmte door in haar stem. Ze kon inmiddels niet meer zonder haar wekelijkse dosis shimmy's en slangenarmen.

'Super. Zie ik je tegen achten bij de studio?'

'Absoluut.' Hope keek met samengeknepen ogen naar de heldere blauwe hemel. 'Laten we hopen dat de airco het deze week doet.'

In het Emporium stond meneer Young te kletsen met de andere verkoper, Frances. Hij brak hun gesprek af om haar stralend aan te kijken van achter de donkere houten toonbank. 'Hoi Hope. Klaar voor je strijd met de Spreadsheet der Verdoemenis?'

Ze liep lachend op hen af. 'Het moet maar. Verwacht u problemen?'

Haar werkgever schudde zijn hoofd. 'Met het Emporium is alles mogelijk. Maar het is geen vollemaan vannacht, dus het komt vast wel goed.'

Hij bracht het zo terloops dat Hope even aarzelde. Ze werkte nu

al twee maanden in het Emporium en wist nog steeds niet altijd wanneer hij een grapje maakte. Deze keer wel, besloot ze. ‘Ik heb koffie en croissants meegenomen. Als de cafeïne niets uithaalt, hebben we de suiker nog.’

‘Daar is niets tegen in te brengen,’ zei meneer Young. ‘Voor je het weet, is dit klusje weer geklaard. Wens ons succes, Frances.’

‘Succes,’ gehoorzaamde ze grijnzend, terwijl ze de kartonnen beker aannam die Hope haar aanbood. ‘Jij liever dan ik.’

Ze begonnen in de opslag boven en lieten Frances beneden achter bij de klanten. Het was niet de eerste keer dat Hope bezig was met de spreadsheet die haar hielp om de bijzondere waren van het Emporium te beheren en ze kon er inmiddels best goed mee overweg. Toch hadden ze bijna twee uur nodig om alle spullen in de ruimtes van de eerste verdieping af te vinken en zoals altijd verbaasde Hope zich over alle schatten die meneer Young niet goed genoeg vond om beneden uit te stallen. Sommige voorwerpen waren te groot voor de beschikbare ruimte: een prachtige hoge walnoothouten ladekast met een bijpassend dressoir dat veel te veel ruimte zou innemen in de winkel. Verder ging het om varianten van spullen die al tentoongesteld stonden: zeven verfijnde porseleinen servieissets, vergulde lijsten met schilderijen die volgens meneer Young door lokale schilders waren gemaakt, en een paar ouderwetse typemachines. Hope liet haar oog vallen op een mooie typemachine van Tiffany Blue, compleet met elegante, afgeronde toetsen. Ze probeerde zich voor te stellen hoe die zou staan in een van de grote etalages van het Emporium. Misschien wel voor het prachtige Japanse zijden kamerscherm met kersenbloesems erop, naast een of twee van de levensgrote flamingo’s waar de voorbijgangers zo dol op leken te zijn. Etalages inrichten hoorde niet bij Hope’s werkzaamheden, maar ze had meerdere rustige middagen in de winkel weten te verdrijven door te bedenken wat ze in de etalages zou plaatsen als zij het voor het zeggen had. Het was lastig om te onthouden wat het Emporium allemaal te bieden had en dus genoot ze van deze kans om alle verborgen schatten weer eens de revue te laten passeren. En het was al helemaal fijn om dat te kunnen doen samen met meneer Young, die over vrijwel elk voorwerp een verhaal wist te vertellen. Hij deelde niet alles – dan

zouden ze hier over een paar dagen nog mee bezig zijn – maar hij wist het invoeren een stuk aangenamer te maken door hier en daar wat van de geschiedenis te delen. En Hope ontdekte dat de beste verhalen niet altijd aan de opvallendste voorwerpen kleefden: de oude gietijzeren kom die ze eerst voor een soepkom had aangezien, bleek eigenlijk een bedpan te zijn die volgens de geruchten van Hendrik VIII was geweest.

‘Hij wordt beschreven in de dagboeken van Sir Anthony Denny. Hij was de zogenaamde *Groom of the Stool* van de koning,’ zei meneer Young, terwijl Hope op de spreadsheet naar de juiste gegevens zocht. ‘Als je op de onderkant kijkt, zie je het koninklijke symbool staan.’